

Ανακοίνωση του Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου - Χάρτου - Ψηφιακών Μέσων Αττικής

Καμία αυταπάτη - καμία συνδιαλλαγή, οργάνωση στη βάση - στους ταξικούς αγώνες η προοπτική!

Η κυρίαρχη αφήγηση της πολιτικής διαχείρισης περί δήθεν επαναφοράς μιας «κανονικότητας» στην κοινωνία επιδιώκει να καλύψει το εύρος της όξυνσης της επίθεσης που συντελέστηκε απέναντι σε εργαζομένους, ανέργους, συνταξιούχους, νεολαίους, ντόπιους και μετανάστες, τα τελευταία δέκα χρόνια, με βασικό εργαλείο την επιβολή των μνημονίων. Βασική πτυχή της επίθεσης, διαχρονικά, αποτελεί το σχέδιο υποτίμησης της εργασίας μας, της ζωής και της αξιοπρέπειάς μας, προκειμένου να ενισχυθεί η κερδοφορία ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, στο πλαίσιο της συνεχιζόμενης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.

Η ελάφρυνση των βαρών, όπως διατείνεται ότι πράττει η κυβέρνηση, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ψίχουλα που δίνονται ενόψει εκλογών από τη μία, ενώ είναι φανερό σε όλους μας ότι δεν έχουν κανένα πραγματικό αντίκρισμα από την άλλη. Η προπαγάνδα και η ρητορική της περί καπιταλιστικής ανάπτυξης και κερδοφορίας είναι αποκαλυπτική σχετικά με το κλίμα αυταπατών που καλλιεργεί. Παρουσιάζοντας ένα σύστημα με δήθεν «ανθρώπινο πρόσωπο». Αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στις αποφάσεις για το «δημοσιονομικό μονοπάτι» που πρέπει να υποστούμε τουλάχιστον μέχρι το 2060, για να γίνει αμέσως φανερό τι είναι αυτό που συνεχίζει να συντελείται. Το πλήθος των αντικοινωνικών και αντεργατικών μέτρων, άλλωστε, είναι αναπόσπαστο κομμάτι της «κανονικότητας» που αντιμετωπίζουμε καθημερινά.

Ταυτόχρονα βαθιάει η επιχείρηση διάχυσης του κοινωνικού κανιβαλισμού και υποδαύλισης του κοινωνικού εκφασισμού. Ενώ παράλληλα ενισχύεται ο ατομικισμός στους εργασιακούς μας χώρους. Με αυτό τον τρόπο προωθείται από τα πάνω μια αισχρή διεργασία εκτόνωσης της οργής που συσσωρεύεται στην τάξη μας μέσα από την αλληλοεξόντωσή μας, μέσα από τη μετατροπή των χώρων δουλειάς, των γειτονιών και κάθε δημόσιου πεδίου σε κοινωνική «ζούγκλα». Η συστηματική αυτή μεθόδευση κράτους και αφεντικών ενισχύεται από τις συνθήκες ακραίας φτώχειας και οριακών αναγκών επιβίωσης. Αυτό είναι το πλαίσιο στο οποίο η συνολική επίθεση των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών απέναντι στην κοινωνία συνεχίζεται και κλιμακώνεται.

Από την πλευρά μας, ως ένα μικρό εργατικό σωματείο του ιδιωτικού τομέα, επιδιώκουμε να είμαστε συνεπείς σε μια αντίληψη ταξικού προτάγματος, έχουμε την αναφορά μας στο ταξικό - κοινωνικό ρεύμα που δεν τρέφει αυταπάτες για επίλυση των προβλημάτων μας μέσα από το ίδιο το σύστημα που τα αναπαράγει και τα διαιωνίζει. Στο πλαίσιο αυτό συναντηθήκαμε πολλές φορές με τον κόσμο του αγώνα που αντιστέκεται με απεργίες και διαδηλώσεις (εργατικές, αντιφασιστικές, γειτονιάς), με περιφρουρήσεις σε εργασιακούς χώρους. Δείξαμε την αλληλεγγύη μας προτάσσοντας πάντα την έμπρακτη συμπαράσταση.

Ως κομμάτι του εργατικού κινήματος συνεχίζουμε να βαδίζουμε το μονοπάτι των αγώνων με οργάνωση στη βάση, με διαδικασίες από τα κάτω. Απέναντι στον καθεστωτικό συνδικαλισμό και στη λογική του «κοινωνικού εταιρισμού», που αποδομεί τη δυναμική, την ουσία κάθε πραγματικής εργατικής διεκδίκησης. Υπενθυμίζουμε το όνειδος του καλέσματος της ΓΣΕΕ σε «Πανεθνική Μέρα Δράσης» στις 30 Μάη 2018, στο πλαίσιο της «κοινωνικής συμμαχίας», τη σχετική καταγγελία μας, αλλά και την αντίστοιχη παρουσία μας

στον δρόμο, υπερασπιζόμενοι το όπλο μας, την απεργία, κάνοντας για μια ακόμα φορά ξεκάθαρο ότι με τον υποταγμένο «συνδικαλισμό» της «κοινωνικής συμμαχίας» είμαστε αντιμέτωποι.

Στον αντίποδα, η απεργία της 1ης Νοέμβρη. Ένας βασικός σταθμός του διαχρονικού αγώνα μας τόσο για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΣΣΕ) -και ειδικότερα για την κλαδική ΣΣΕ-, όσο και γενικότερα για τα εργατικά συμφέροντα και δικαιώματα, για τη ζωή και την αξιοπρέπειά μας. Οι διεκδικήσεις μας βασίζονται στις ανάγκες μας και όχι στις όποιες «αντοχές της οικονομίας» ή στο τι είναι «πρόθυμοι» να παραχωρήσουν οι εργοδότες και οι εκάστοτε κυβερνώντες. Η απεργία πραγματοποιήθηκε μέσα από μια οριζόντια διεργασία συντονισμού των σωματείων που συμμετείχαν, βασίστηκε στις διαδικασίες βάσης τους και πήρε διακλαδικό χαρακτήρα με τη συντονισμένη κήρυξή της στους κλάδους και τις επιχειρήσεις όπου εργαζόμαστε. Το πλαίσιο αυτό αποτυπώνει τόσο τη λογική ενίσχυσης της αυτενέργειάς μας ως εργαζομένων, όσο και τη λογική σύνδεσης των αγώνων, που πάντα προωθούμε.

Σε συνέχεια της προσπάθειάς μας για κοινή, οριζόντια συντονισμένη και οργανωμένη από τα κάτω δράση, προχωρήσαμε μαζί με άλλα εργατικά σωματεία σε ένα επόμενο βήμα. Στην οργάνωση της εργατικής διαδήλωσης του Σαββάτου 16 Φλεβάρη στο κέντρο της Αθήνας. Η μαζική πορεία ήρθε αντιμέτωπη με την κρατική καταστολή στην αρχή της Ερμού. Προκλητικά απαγορεύτηκε η συνέχισή της, με τον τρόπο που είχαμε αποφασίσει και σχεδιάσει. Στο σημείο αυτό βρέθηκε αντιμέτωπη με φραγμό ισχυρών δυνάμεων καταστολής, με κάθετα παραταγμένα ΜΑΤ και ΥΜΕΤ.

Με τη διακλαδική απεργία και διαδήλωση, με τη συνέχεια των συντονισμένων κινήσεών μας με άλλα εργατικά σωματεία επιχειρούμε να καταδείξουμε και τα ζητήματα της εργοδοτικής και κρατικής τρομοκρατίας.

Η αύξηση της εργοδοτικής τρομοκρατίας στους εργασιακούς χώρους, ιδιαίτερα στον ιδιωτικό τομέα, παίρνει πλέον πολύ συχνά ακραίες μορφές. Εκδικητικές απολύσεις, εργοδοτικοί εκβιασμοί, ξυλοδαρμοί ακόμα και με μαφιόζικες πρακτικές, άνθρωποι που χάνουν τη ζωή τους εν ώρα εργασίας σε εργατικά «ατυχήματα» – δολοφονίες. Αναδεικνύουμε, καταγγέλλουμε και στεκόμαστε απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία και ασυδοσία, όποια μορφή και αν παίρνει, μικρότερης ή μεγαλύτερης έντασης, από μικρά ή μεγάλα αφεντικά. Οι απολύσεις σε συνδυασμό με την έξαρση της ανεργίας αλλά και την επικράτηση της επισφάλειας ως βασική εργασιακή συνθήκη, μας έδειξαν πόσο αναλώσιμους θέλουν να είμαστε.

Παράλληλα η κρατική τρομοκρατία, που εκδηλώνεται εκτός των άλλων μέσα από την καταστολή, τις απόπειρες κατατρομοκράτησης των εργατικών αγώνων και την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης, συμπληρώνει τις κινήσεις των αφεντικών. Μία συνθήκη που επιβεβαιώθηκε και το Σάββατο 16 Φλεβάρη, με την απαγόρευση της εργατικής μας διαδήλωσης.

Συνεχίζουμε δυναμικά και αταλάντευτα τον δίκαιο και επίμονο αγώνα μας ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας. Πίσω μας έχουμε έναν πολύχρονο πλέον αγώνα, με σημαντικές μάχες μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς μας, αλλά και με σταθερά βήματα προς την κατεύθυνση της οργάνωσής μας με όρους βάσης. Μέσα από τον αγώνα αυτό έγινε εφικτό να αναδειχτούν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο ζητήματα που αφορούσαν όχι μόνο στα «απελευθερωμένα» ωράρια και στην Κυριακάτικη Αργία, αλλά που σχετίζονται με τη δυσχερή εργασιακή πραγματικότητα στο εμπόριο γενικότερα.

Η ΟΙΥΕ σε σχέση με το ζήτημα της Κυριακάτικης αργίας μπορεί να κινήθηκε τις περισσότερες φορές με απεργίες σε πανελλαδικό επίπεδο, αλλά αφενός προκηρύσσοντάς τις στο παρά πέντε, χωρίς εξορμήσεις και προετοιμασία στους χώρους δουλειάς, αφετέρου επιδιώκοντας συμμαχία με τους μικρούς εργοδότες (οι οποίοι ενίοτε και για τους δικούς τους λόγους αντιτίθενται «μερικώς» στην κατάργησή της). Έτσι, παρότι πάντα τοποθετούνταν ενάντια στο άνοιγμα των καταστημάτων και το ξεχείλωμα των ωραρίων, με τη συνολική της στάση αυτό ακυρωνόταν.

Στον αγώνα αυτό καθηλωτική υπήρξε και η στάση του ΠΑΜΕ. Αντί να συμβάλει στην οργάνωση των αντιστάσεων, να συντονίζεται με τα υπόλοιπα σωματεία, να ενισχύει με τις όποιες δυνάμεις του τους αγώνες, αρκέστηκε σε συγκεντρώσεις – παρεμβάσεις, που δεν στόχευαν ουσιαστικά στο μπλοκάρισμα της κατάργησης της Κυριακάτικης αργίας και που εμπεδώνουν στους εργαζομένους την ηττοπαθή λογική ότι δεν μπορούμε να πετύχουμε νίκες. Και όλα αυτά σε ένα πλαίσιο όπου ο κομματικός του φορέας αναλώνεται σε θεσμικές επερωτήσεις, σε μια εναγώνια αναζήτηση ρόλου στα αυστηρά όρια που θέτει το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα. Αρνητική εξέλιξη ήταν και η άρνηση του Συλλόγου Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας να κηρύξει απεργίες και να αγωνιστεί για αυτές, με το πρόσχημα ότι ο αγώνας είναι μερικός (και ότι δήθεν οι ίδιοι συμμετέχουν σε συνολικούς αγώνες).

Συνοψίζοντας, τα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα δεν επιδίωξαν, ούτε βρέθηκαν σε καμία κατεύθυνση πανεργατικού μετώπου όλα αυτά τα χρόνια της κρίσης. Έκαναν διάσπαρτες ασυντόνιστες απεργίες – ντουφεκίες που ενίσχυαν την απογοήτευση και τον κατακερματισμό των αγώνων. Οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες είναι κομμάτι ενός συνδικαλισμού που με τη στάση του διευκολύνει τους «από πάνω», υιοθετώντας λογικές ανάθεσης, διαμεσολάβησης, αλλά και συνδιαχείρισης της κρίσης. Οι συνδικαλιστικές «ηγεσίες», δέσμιες αυτής της λογικής, έχουν ενσωματώσει και τα ιδεολογήματα του αντιπάλου, όπως ανάπτυξη, παραγωγικότητα, διαρθρωτικές αλλαγές. Όλα αυτά, μέσα στο σάπιο σύστημα της άγριας εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Είναι ξεκάθαρο για εμάς ότι διευθυντικά στελέχη δεν μπορούν να είναι μέλη σωματείων. Στεκόμαστε απέναντι στον εργοδοτικό, κυβερνητικό, κρατικό συνδικαλισμό. Μακριά από εκλογικές αυταπάτες, “ελπίδες” που εδράζονται σε αλλαγές συσχετισμών σε κοινοβούλια, καλέσματα από γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες για “ταξική συνεργασία” -δηλαδή ταξική υποταγή- και κάθε λογής “αγωνιστικές” διαμεσολαβήσεις.

Σε ό,τι αφορά τον χαρακτήρα των εργατικών σωματείων, μας βρίσκει κάθετα αντίθετους κάθε προσπάθεια μετατροπής τους σε συνδικαλιστικό βραχίονα πολιτικών κομμάτων ή οργανώσεων. Στεκόμαστε απέναντι και μακριά από λογικές πρόσδεσης των σωματείων στο άρμα προώθησης των σχεδιασμών τους. Είναι αναμενόμενο και θεμιτό ένας μεγάλος αριθμός συμμετεχόντων να έχει ξεκάθαρη ιδεολογική – πολιτική τοποθέτηση, η οποία αντανakλάται άλλωστε σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό στις τοποθετήσεις και στις στοχεύσεις του. Όμως, η αναγκαιότητα επίλυσης των κοινών μας προβλημάτων στους εργασιακούς χώρους αλλά και τα κοινά ταξικά μας συμφέροντα, μας ενώνουν. Επιτάσσουν την ανάγκη να υπάρξει η δυνατότητα αποτύπωσης μιας αυτόνομης ταξικής εργατικής κατεύθυνσης και οργάνωσής μας από τα κάτω, διεξάγοντας τους αγώνες μας βασιζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις.

Θεωρούμε αυτονόητο ότι στους ταξικούς αγώνες πρέπει να βρισκόμαστε πλάι πλάι με άλλα αγωνιζόμενα εργατικά σωματεία και συλλογικότητες. Όπως άλλωστε έχει ήδη γίνει αρκετές φορές. Η σύμπραξη αυτή είναι αναγκαία να βασίζεται σε ισότιμες, οριζόντιες και πραγματικές διαδικασίες βάσης και να θεμελιώνεται στη βάση των κοινών ταξικών συμφερόντων. Τη σύμπραξη αυτή δεν την αναζητούμε βέβαια μέσα στις δομές του κυρίαρχου συνδικαλιστικού συστήματος, μέσα σε δευτεροβάθμιες οργανώσεις τύπου ΕΚΑ και ΟΙΥΕ. Ούτε φυσικά στην εργοδοτική ΓΣΕΕ, όπου η δήθεν λογική της περί κοινών ταξικών αγώνων αφενός υποτάσσεται στην αντιπαράθεση μεταξύ κομματικών σχεδιασμών, αφετέρου ακυρώνεται ολοκληρωτικά, αφού πάγια τακτική της αποτελεί η υπονόμηση των αγώνων αυτών.

Θέλουμε να καταδείξουμε την ελάχιστη συμβολή μας στην προσπάθεια και κατεύθυνση που θα αποτυπώνει με συνέπεια και σταθερότητα την αντίληψη μιας μορφής συνδικαλισμού όπου δεν υπάρχουν ειδικοί, αυτόκλητοι σωτήρες ή ακόμα και εκλεγμένοι μόνιμοι αντιπρόσωποι. Δηλαδή μια ομάδα ικανών, ευέλικτων, δικτυωμένων και ευπροσάρμοστων συνδικαλιστών, οι οποίοι, προσθέτοντας και κάτι από αγώνες, θα λύσουν τα προβλήματα. Τα σωματεία είναι αναγκαία να λειτουργούν με όρους βάσης, με οριζόντιες και αδιαμεσολάβητες διαδικασίες, με αποφάσεις συνελεύσεων, χωρίς την ψευδαίσθηση ότι θα παραχωρηθούν δικαιώματα χωρίς αγώνες.

Σε όλο το παραπάνω πλαίσιο θεωρούμε ότι εντάσσεται και η πραγματικά ουσιώδης επιδίωξή μας για σύνδεση των αγώνων μας με το σύνολο των ταξικών – κοινωνικών αντιστάσεων. Θεωρούμε, πολύ περισσότερο σήμερα, ότι η σύμπραξη αυτή είναι αναγκαία συνθήκη προς την κατεύθυνση δημιουργίας συνολικότερων ρήξεων και ανατροπών. Πιστεύουμε στον συντονισμό εργατικών σωματείων και συλλογικοτήτων, αντιλαμβανόμαστε την αναγκαιότητα της ομοσπονδιοποίησης. Αλλά όχι με έναν συγκεντρωτικό – γραφειοκρατικό τρόπο που θα αναβαπτίζεται κάθε τρία χρόνια μέσα από τις κάλπες ενός συνεδρίου. Τα όργανα των δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων πρέπει να έχουν συντονιστικό και όχι «διοικητικό» χαρακτήρα. Οι οργανώσεις αυτές θα πρέπει να λειτουργούν με «διαρκή συνέδρια», με γενικές συνελεύσεις, με εκπροσώπους ελεγχόμενους και ανά πάσα στιγμή ανακλητούς από τα ίδια τα σωματεία.

Έχοντας περιγράψει το πεδίο των αγώνων σε επίπεδο δράσεων αλλά και σκεπτικών, καταγράψαμε την κυρίαρχη συνθήκη που έχει επιβληθεί στο συνδικαλιστικό κίνημα για να εξυπηρετεί το σύστημα της άγριας ταξικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Οι γραφειοκρατικές τάσεις, οι τάσεις της υποταγής και της ήττας δεν μπορούν με κανέναν τρόπο να σταθούν ανάχωμα απέναντι στη συνολική επίθεση που αντιμετωπίζουμε. Ως εργαζόμενοι είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε τον ρόλο μας, να αντιληφθούμε τη δύναμη που έχουμε στα χέρια μας. Με όπλα μας την ταξική μας συνείδηση και αλληλεγγύη, τη συλλογική μας αντίσταση και την από τα κάτω οργάνωση, να συνδέσουμε τους αγώνες μας, να πάρουμε πίσω τον κλεμμένο πλούτο, να πάρουμε πίσω όλα αυτά που μας ανήκουν.